

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie M. P.

oskarżonego o czyn z art. 160 § 3 k.k. i art. 157 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
po rozpoznaniu zażalenia złożonego przez obrońcę oskarżonego
na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Tarnowie
z dnia 2 sierpnia 2024 r., sygn. akt II WKK 10/24
w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę Sądowi
Okręgowemu w Tarnowie celem podjęcia dalszych czynności
związanych z wniesioną kasacją.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 1247/23, warunkowo umorzono postępowanie karne prowadzone przeciwko M.P. o czyn z art. 160 § 3 k.k. i art. 157 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego. Po jej rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 29 maja 2024 r., sygn. akt II Ka 157/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Obrońca M. P. w ustawowym terminie wniósł kasację, w której zarzucił istnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci niezdolności sędziego do

orzekania lub podleganie przez niego wyłączeniu z mocy prawa. Wskazał nadto, iż Sąd II instancji dopuścił się szeregu innych uchybień.

Zarządzeniem sędziego Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 2 sierpnia 2024 r., sygn. akt II WKK 10/24, odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy M. P. podnosząc, że przeprowadzone postępowanie zmierzające do dokonania formalnej kontroli dopuszczalności kasacji wykazało, iż została ona oparta na innych podstawach niż te, które przewiduje art. 439 k.p.k., co powodowało konieczność wydania zarządzenia o odmowie jej przyjęcia.

Na to zarządzenie obrońca M. P. złożył zażalenie, wskazując na obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 530 § 2 k.p.k., polegającą na przyjęciu, że kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

U podstaw odmowy przyjęcia kasacji wniesionej na korzyść M. P. legło stwierdzenie o jej niedopuszczalności z mocy prawa (art. 523 § 2 k.p.k.), po stwierdzeniu, że tę nadzwyczajną skargę skierowano przeciwko wyrokowi umarzającemu warunkowo postępowanie karne, a oparto ją na *de facto* innych podstawach, niż te wskazane w art. 439 k.p.k., choć formalnie zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. został w niej postawiony.

Gdy wpłynie kasacja, to prezes sądu odwoławczego (przewodniczący wydziału odwoławczego lub upoważniony sędzia - art. 93 § 2 k.p.k.), dokonuje kontroli warunków skutecznego jej wniesienia. Polega ona na sprawdzeniu, czy kasacja została złożona w terminie, przez osobę uprawnioną i czy jest ona dopuszczalna z mocy ustawy oraz czy oparto ją na podstawach wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. (arg. a contrario z art. 429 § 1 k.p.k.), a także czy odpowiada pozostałym warunkom formalnym (arg. z art. 120 § 1 k.p.k.). Należą do nich warunki ogólne pisma procesowego (art. 119 § 1 k.p.k.) i szczególne odnoszące się do środków odwoławczych, przez odpowiednie stosowanie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. (art. 518 k.p.k.), a także dotyczące tylko kasacji - art. 523 k.p.k., art. 526 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 527 § 1 k.p.k.. Do warunków szczególnych skutecznego wniesienia kasacji należą: sporządzenie i podpisanie kasacji przez obrońcę lub pełnomocnika, którym może być adwokat, radca prawny albo radca Prokuratury Generalnej R.P., a

w zakresie treści kasacji — wskazanie zakresu zaskarżenia, zarzutów opartych na podstawach wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., tj. zarzutu rażącego naruszenia prawa lub bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1, oraz wskazanie, na czym polegało zarzucane uchybienie, sformułowanie wniosku kasacyjnego, sporządzenie uzasadnienia kasacji, załączenie jej odpisów, a w wypadku takiego wymogu - uiszczenie opłaty od kasacji.

Należy jednak zauważyć, że wyżej nakreślona kontrola nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja, ma charakter wyłącznie formalny. Co za tym idzie nie może prowadzić do merytorycznego rozpoznania zarzutów w niej postawionych. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, na co słusznie zwraca uwagę skarżący, zgodnie z którym prezes sądu, do którego należy wydanie zarządzenia w przedmiocie przyjęcia wniesionej kasacji, nie może oceniać zasadności żadnego zarzutu kasacyjnego, a jego uprawnienia ograniczają się do zbadania wymogów formalnych tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Ocena zasadności zarzutów postawionych w kasacji obrońcy nie może być dokonywana na etapie badania kwestii dopuszczalności kasacji, gdyż może jej dokonać jedynie Sąd Najwyższy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 czerwca 1997 r., sygn. akt II KZ 38/97, OSNKW 1997, z. 9 – 10, poz. 84, z dnia 25 września 2003 r., III KZ 39/03, R - OSNKW 2003, poz. 2049, z dnia 25 maja 2021 r., sygn. akt IV KZ 18/21, LEX nr 3177892, z dnia 24 września 2021 r., sygn. akt V KZ 42/21, LEX nr 3515112, z dnia 18 października 2023 r, sygn. akt II KZ 50/23, LEX nr 3616214).

W realiach niniejszej sprawy, nie przesądzając, na tym etapie postępowania okołokasacyjnego, kwestii, będących przedmiotem rozważań, a zawartych w uzasadnieniu zarządzeniu upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 2 sierpnia 2024 r., sygn. akt II WKK 10/24, uznać należy, że stanowią one szczegółową ocenę merytoryczną zarzutów, a zatem nie mieszczą się w granicach określonych w art. 530 § 2 k.p.k.

W konsekwencji konieczne było uwzględnienie zażalenia, uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu - Sądowi Okręgowemu w Tarnowie celem podjęcia dalszych czynności związanych z wniesioną kasacją.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[PGW]

[ms]